

Kai prisimenu visus tuos metus...

Savo istoriją pasakoja Anchelis Medina Alonso, Opus Dei asociuotasis iš Sevilijos

2007-07-11

Esu iš daugiavaikės šeimos, todėl nesunku įsivaizduoti, kiek pastangų ir pasiaukojimo mums pastatyti ant kojų reikėjo mano tėvams, gyvenusiems septinto ir aštunto dešimtmečio Sevilijoje. Mano tėvas buvo pradinės mokyklos mokytojas, o po pamokų dirbdavo, kaip dabar vadintųsi, gydytojo padėjėju.

Gyvenome kukliame rajone,
susidurdavome su sunkumais, kurių
neišvengia dauguma daugiavaikių
šeimų. Prisimenu, kad penki vaikai
miegodavome tame pačiame
kambaryje, kurį vakarais tėvas
paversdavo procedūriniu kabinetu.

1967 m. dykvietėje prie mūsų namų
tėvas, vykdydamas Opus Dei socialinį
projektą, įkūrė „Altair“ mokyklą. Joje
ir mokiausi. Iki tol apie Opus Dei
nieko nežinojau, bet kartą vien iš
smalsumo nuėjau į vieną iš jų centrų.

Tąkart kunigas vedė meditaciją;
susirinkusieji koplyčioje kiekvienas
meldėsi Viešpačiui. Kunigas balsu
vadovavo mūsų maldai. Kaip aš
nustebau ten sutikęs vieną savo
brolių ir nemažai bendraklasių!

Tas mane padrąsino ir nors tas
centras buvo tolokai nuo namų,
kitomis dienomis ten eidavau ruošti
pamokų, nes namuose su tiek brolių
mokytis nebuvo vietos. To centro

mokymosi salėje praleidau daug laiko, man be galo patikdavo jų rengiamos ekskursijos ir muzikiniai vakarai. Buvo labai sveika aplinka: dvelkdavo džiaugsmu. Vėliau nutariau nueiti į krikščioniškos formacijos kalbą.

Viskas mane labai traukė, pamažu išmokau mokymosi valandas skirti Dievui ir kiekvieną dieną koplyčioje pasimelsti. Dažnai skaitydavau „Kelio“ ištraukas, kurios man padėdavo melstis. Ėmiau raginti priartėti prie Dievo ir savo draugus. Taip prasidėjo didysis nuotykis.

Visgi nepradėjau nuo nulio. Gerą krikščionišką formaciją buvau gavęs iš tėvų: jie man pateikė savo pačių gyvenimo pavyzdį, kuris būna labai svarbus. Prisimenu, sekmadieniais dalyvaudavom Mišiose, jie eidavo išpažinties, o baigę nespausdami ragino eiti ir mane.

Kai 1972 m. į Seviliją atvyko šv. Chosemarija, aš nuėjau į vieną iš renginių jaunimui. Tėvai buvo kitame susitikime Jerez de la Fronteroje.

Praėjus keliems mėnesiams, nutariau prašytis priimamas į narius. Iš šeimos Opus Dei priklausau tik aš vienas. Po kelerių metų mirė mano tėvas, o aš ėmiau dirbti pasiuntiniu vienoje finansų bendrovėje, nes šeimos pajamos vis dar buvo menkos. Mokyklą baigiau eidamas į vakarines pamokas.

Dabar stengiuosi kitiems skleisti krikščioniškas tiesas, kurių išmokau Opus Dei: tarp jų – ir stengtis geriau bei atsakingiau nudirbti savo darbą. Baigusį vidurinę, mane ragino laikyti stojamuosius egzaminus ir įgyti specialisto kvalifikaciją. Vėliau studijavau teisę, studijas derindamas su darbu, o šiuo metu savo firmoje dirbu advokatu.

Be to, Opus Dei man priminė ir krikščionišką pareigą būti teisingam ir geranoriškam. Tad nutariau bendradarbiauti su savo rajono Kaimynų sąjunga, kuri organizuoja renginius, pvz., „Dieną prieš smurtą“ vaikams, kalėdinius konkursus ir konferencijas. Per rajono šventes, kada tik galiu ir manęs paprašo, imu į rankas mikrofoną ir pristatau muzikinius pasirodymus. Be to, kaip matote nuotraukoje, rajono jaunimo draugijose vedu gero elgesio pamokas ir kaip savanoris dalyvauju vienoje nevalstybinėje organizacijoje, kuri rengia programas imigrantams.

Šiuo metu gyvenu su motina ir prisimindamas visus tuos metus dėkoju Dievui, kad man skyrė šį dvasinį nuotykią, kurio paskatintas kiek galėdamas visiems, o ypač jaunimui, padėjau tapti geresniems. Juk tokios pagalbos sulaukiau ir aš pats, mokydamasis mokykloje.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/kai-
prisimenu-visus-tuos-metus/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/kai-prisimenu-visus-tuos-metus/)
(2025-08-04)